

Achter maskers

Achter maskers

Martine Pauwels

Dit verhaal is in oorsprong met de smartphone geschreven op Sweek, maar bevatte naar mijn mening teveel inconsistenties en fouten, waardoor het nu verwerkt is tot een roman.

Mijn dank gaat vooral uit naar An Claes, die me motiveerde om te blijven schrijven en in mij geloofde. Ik wou dat ze de evolutie van mijn werk kon meemaken.

Ook wens ik mijn dank te uiten aan Owan Drake, die me de techniek van spraaksynthese leerde gebruiken om mijn manuscripten na te kijken en wiens werk “De Zaden der Hoop Boek 1: De Val van Hymír”, de moeite is om te lezen.

Schrijver: Martine Pauwels

Coverontwerp: Martine Pauwels

Foto: Masker “Musical Bauta”, met toestemming gebruikt en verkrijgbaar via <http://originalveniceshop.com>

ISBN: 9789463422383

©Martine Pauwels

Verscholen in een donker portaal, probeerde Francesca de nacht door te komen. Niemand lette op haar en ze voelde zich verzwakt door de kou en de honger. Dagenlang zwierf ze zonder eten rond. Haar maag had het rommelen al opgegeven en ze trok met haar bevroren handen haar wollen sjaal rond haar stilaan uitgemergelde lichaam.

Het meisje was te trots en te principieel om zichzelf te verkopen voor geld en voedsel. De lokale bordelen trokken haar, ondanks haar wanhoop, zeker niet en stelen kon ze nog minder.

Ze was opgevoed door een oude priester, en de Bijbel die ze uit haar hoofd kende, gebruikte ze als leidraad om te overleven op straat. Ze sloeg er in om hier en daar wat regenwater te drinken, maar dat was bijna bevroren. Er dreven brokken ijs op het Canal Grande, waar gondels zich een weg door zochten.

Plotseling schrok ze van een luide kreet, die door merg en been ging. Hij oversteeg het feestgedruis dat ze op de achtergrond hoorde. Het was carnaval en alles was mogelijk. Iedereen droeg maskers en individuen met kwade bedoelingen kregen zo meer speelruimte.

Met kloppend hart, waagde Francesca het om op te kijken vanuit haar schuilplaats en zag twee mannen lopen, terwijl de derde in een plas bloed achterbleef.

Toen de mannen uit het zicht verdwenen waren, boog het meisje zich over het slachtoffer, dat niet meer bewoog en wiens ogen haar gebroken van achter zijn masker aanstaarden. Zijn linkerzijde lag open en ze besepte dat hij dood was, toen haar oog op de volle beurs aan zijn gordel viel. Het was duidelijk dat hij geld had en dat dit niet het motief voor de moord was.

Ze twijfelde en kon de goud- en zilverstukken beter gebruiken dan een dode. Aarzelend begon ze te bidden. Ze moest God voor deze kans danken, toen ze besepte dat ze het moordwapen niet had, maar wel een motief, als ze het geld nam.

Ging ze hangen voor een ander? De gouden cachet ring aan zijn vinger verried dat hij geen arme stakker was en ze voelde nattigheid.

Dit was te gemakkelijk! Terwijl ze zat te tobben, hoorde ze voetstappen. Iemand naderde. Ze ging betrappt worden met het lichaam van een adellijke dode en wist dat deze zaak niet onopgemerkt ging blijven.

Francesca zat te bidden over het lichaam van de neergestoken man en wendde haar blik af van de dode, toen ze een gemaskerde vreemdeling naast haar zag staan.

"Er bidt nog iemand voor zijn ziel", merkte hij vriendelijk op.

Francesca vroeg zich af of ze niet voor haar eigen hachje een gebed afdreunde en vroeg: "Ken je hem?"

De man knikte en antwoordde: "Ja, maar het was geen vriend. Hoe minder je nu weet, hoe beter. Als je zijn beurs neemt, zal je zeker hangen. De rechter was op hem gesteld."

Zijn stem klonk warm en vriendelijk. Hij verdacht haar niet van de moord en ze vermoedde dat hij meer wist.

"Ik heb honger", smeekte ze. "Vergeef me dat ik in de verleiding kwam om ..."

Toen hij haar zijn hand reikte, viel zijn grote gestalte haar op. Hij was ruim een hoofd groter als zij en gehuld in een lange, zwarte mantel. Hij droeg een eenvoudig wit masker. Zijn lange, bruine haren hingen los over zijn schouders en kwamen onder zijn hoed uit. Hij was een imposante verschijning en ze keek recht in zijn fonkelende, bruine ogen.

Het kon haar niet meer schelen wat er met haar ging gebeuren. Ze keek de mysterieuze man, die haar een herberg binnenleidde, aan en was zo onder de indruk van zijn imposante verschijning, dat het haar niet meer kon schelen wat hij met haar van plan was.

Gehuld in de fijnste stoffen, stond een meisje buiten in de tuin van een kasteel. Het feestgedruis van binnen weerklonk op de achtergrond. Er speelde een strijkorkest en de drank vloeide rijkelijk. De aangeslagen rijke lieden begonnen alle gevoel voor realiteit te verliezen en het meisje had andere plannen.

Ze was amper ouder dan Francesca, maar kwam duidelijk uit een andere wereld. Ondanks haar ranke figuur, was ze goed gevoed. Een mantel in zilvervos hield haar warm en een sierlijk masker in de vorm van een kattensnuit, accentueerde haar grote, groene ogen. Haar lange, donkerblonde haren waren verstopt onder een zware, witgepoederde pruik.

Ze wachtte op iemand. Haar verloofde kon ze missen als kiespijn, maar er was al een hele tijd een ander in haar hart. Ze zag haar geliefde naderen en sloeg haar armen om hem heen.

"Je broer is nog niet terug, Chiara. Weet jij waar hij kan rondhangen?" vroeg de jongeman met lange, zwarte krullen en diepbruine ogen.

"Die heeft nog iets te regelen, mijn liefste Marcello", antwoordde Chiara. "Ik denk dat er niemand op ons let."

Het tweetal ging naar binnen en verdween ongemerkt de trap op. Marcello merkte dat er verschillende genodigden op het feest ontbraken en hij besloot de gasten van zijn vader niet te controleren. Hij had een vermoeden waar haar broer was, maar vroeg zich af waar de zijne mocht wezen.

Chiara had andere plannen en was blij dat ze zich van haar pruik en pompeuze jurk kon ontdoen, zodra ze in Marcello's kamer arriveerde. Ze verlangde te hard naar hem en hij kende haar goed genoeg om te weten dat hij zich niet moest inhouden.

Ondanks het feit dat hij veel te veel wijn op had, wist hij nog steeds wat hij deed en hij genoot ervan dat ze bij hem

was. Van al zijn veroveringen, was zij degene die een speciale plek in zijn hart had.

Bij haar kon hij zichzelf zijn. Ze kenden elkaars donkere kantjes en aanvaardden die volledig. Hun liefde was bizar en onvatbaar voor buitenstaanders.

In de kleedkamers van het theater zat een man bij een spiegel zijn make-up af te doen. Hij genoot na van het applaus, dat nog in zijn hoofd nagalmde. Dat was de reden om elke voorstelling met hart en ziel op de planken te staan. Dat was zijn leven. Achter hem hing de jurk die hij op het podium droeg. Het gaf hem een kick om vrouwenrollen te spelen.

Het was een deel van zijn persoonlijkheid, dat hij op het podium kon uiten. Toch voelde hij zich op en top man en deed het hem deugd zijn vrouwelijke look af te leggen, en zijn mannelijkheid weer in de verf te zetten.

Hij hoorde iemand zijn kleedkamer betreden en hield zijn adem in. Hij verwachtte niemand, greep naar de dolk die in de lade naast hem lag en draaide zich om. Opeens liet hij zijn wapen zakken en verscheen er een brede glimlach op zijn gezicht.

"Vincenzo, hoe ben jij hier binnen geraakt?" vroeg hij aan de jonge man die nu voor hem stond.

"Ik heb mijn connecties, Angelo", antwoordde Vincenzo, die eenentwintig was en wiens opvallende, grijsgroene ogen verlangend op de iets oudere acteur gericht waren.

Angelo was achteraan de twintig en hield er een geheime relatie op na met de zoon van de rechter, die net als zijn zus Chiara het carnavalsfeest ontglipt was.

De twee mannen begonnen elkaar hartstochtelijk te kussen, nadat ze in elkaars armen vlogen. Zonder nog een woord te reppen, trokken ze elkaars kleren uit en gingen in elkaar op. Ze hadden een unieke band die niet iedereen begreep, maar al ruim vijf jaar onbreekbaar was.

Een heerlijk geurende, gebraden kip werd op de tafel gezet en Francesca greep het bestek, waarna ze haar weldoener vragend aankeek. Zelf had hij enkel een beker wijn besteld en hij slurpte er langzaam van.

"Val maar aan. Ik heb vandaag al genoeg op", zei hij kalm.

Francesca was zo uitgehongerd, dat ze het zich geen twee keer liet zeggen. Tot haar grote ontsteltenis, merkte ze dat ze haar gebed vergeten was. Ze legde haar half opgegeten kippenbout terug op haar bord en sloeg een kruisteken, waarna ze haar fout rechtzette. Hierbij voelde ze de vertederde blik door de gaten van zijn masker op haar gericht.

"Zeker dat je je roeping niet gemist hebt?" grinnikte hij.

Onthutst keek Francesca hem aan en antwoordde op serieuze toon: "Misschien. Moeder Luiza heeft momenteel geen plaats voor nieuwe novices. Ik weet echt niet meer waar naartoe, heu ..."

Het drong tot haar door dat ze zijn naam niet kende en niet durfde te vragen, terwijl ze verder peuzelde van de kip die hij haar op zijn kosten liet bestellen. Ze had niet eens zijn gezicht gezien, maar aan zijn houding kon ze afleiden dat hij nog jong was.

Hij aarzelde en zei: "Ik speel bewust verstoppertje. Niet omdat jij niet mag weten wie ik ben, maar wel omdat niet iedereen te vertrouwen is. Die ene keer op het jaar dat ik mijn gezicht kan verbergen achter een masker en mezelf kan zijn tussen mensen die me anders bekijken voor wat ik ben en niet voor wie ... Pak me dat niet af."

Nu hij zijn handschoenen had uitgetrokken, merkte Francesca op dat zijn handen te verzorgd waren om van een werkman te zijn. Hij merkte dat ze hem nauwkeurig observeerde. Het viel haar op dat hij wat eelt op zijn vingertoppen had. Ze vond hem een groot mysterie, dat ze wilde ontrafelen.

Ze voelde zich op haar gemak bij de vreemdeling in de herberg, al kon ze het niet verklaren. De kip was heerlijk en na het eten, dutte ze even in. De vreemde man zette

zich naast haar en waakte, zodat niemand haar kwaad zou doen.

Niet iedereen was te vertrouwen, zeker nu niet, als men gemaskerd was. De jongeman was zich daar van bewust. Het jonge meisje vertederde hem en hij besepte welk gevaar er op de loer lag.

Niets was wat het leek en de werkelijkheid deed er even niet toe. Francesca lag te rillen en de vreemdeling trok haar onder zijn mantel. Hij had geen idee wat hem bezielde, maar voelde aan dat de moord nog maar het begin van alle ellende was.

Het meisje had geen idee wie hij was en durfde het niet te vragen. Misschien was hij slechts een mooie droom, die morgen abrupt ten einde kwam.

De volgende ochtend lag de grote zaal in kasteel Sandrini er bij als een slagveld. Gevallen bekers, gemorst eten en drinken, braaksel en uitwerpselen lagen overal. Decoraties waren afgebroken en een tafel miste een poot.

Boven werd Chiara wakker. Ze kon niet langer blijven, wou ze niet gemist worden. Haar vader was al thuis en deze mocht haar zeker niet met Marcello betrappen. Ze keek hem aan en streelde voorzichtig door zijn lange, bruinzwarte haren, maar hij was stomdronken en sliep te vast om het te merken. Ze besloot hem niet te wekken en trok haastig haar kleren aan, om met de koets die buiten op haar stond te wachten, te vertrekken.

Vanuit het keukenraam keek de kokkin haar na en snauwde: "Die duivelin is eindelijk weg. Ik weet niet tot wat ze nog in staat is!"

Ze draaide zich om en keek verbaasd op, toen ze een grote, gemaskerde man, gehuld in een zwarte mantel binnen zag komen en vroeg: "Marco, waar was jij?"

"Me even afzijdig aan het houden", verklaarde Marco. "Ik heb een verrassing voor je."

Hij sloeg zijn mantel opzij en onthulde Francesca, die hij onderweg warm gehouden had, door haar tegen zich aan te laten lopen.

Het meisje hoorde nu pas zijn naam en betrapte zich er op, dat ze die niet durfde te vragen. Ze was bang dat ze hem nooit meer ging zien en wou niet te gehecht aan hem geraken.

De kokkin, een gezette vrouw van vooraan de veertig keek haar met grote ogen aan en Marco vervolgde: "Beatrice, dit is Francesca. Francesca, dit is Beatrice. Ik denk dat ze blij is wat extra handen om het slagveld hier op te ruimen."

"Marco, dat kind is vel over been en haar handen en lippen zijn gesprongen van de kou", wierp Beatrice tegen. "Ik

begrijp dat je haar wil helpen, maar ik ga eerst vet op die kloven doen."

Terwijl ze zich omdraaide om iets uit een kast te halen, zag Francesca de vuile vaat en de etensresten van het feest van de avond ervoor liggen. Ze zag Marco zich aan de keukentafel zetten, zijn hoed afnemen en hierna zijn masker. Eindelijk kreeg ze zijn gezicht te zien.

Instinctief vertrouwde ze hem. Ze had er van genoten dat ze tegen hem liep en zijn lichaamswarmte en mantel haar tegen de vrieskoude beschermden. Nu voelde ze haar hart hevig tekeer gaan. Hij was nog knapper dan ze verwachtte. Ze gokte dat hij rond de twintig was en hij merkte dat ze hem gefascineerd aankeek, waardoor hij even zijn blik afwendde.

Beatrice kwam terug met een pot vet en begon Francesca's handen en lippen in te smeren, terwijl ze met Marco in discussie ging, dat het zijn plaats niet was, toen hij voorstelde om mee te helpen met de afwas.

Francesca begreep dat hij van hogere afkomst was, maar hij kwam eerder bescheiden over. Hij had zich in heel de tijd dat ze met hem optrok, niet aan haar opgedrongen en geen oneerbare voorstellen gedaan. Toch verrieden de pretlichtjes in zijn ogen, dat hij haar ook mocht.

Ze was blij dat ze niet meer op de straat moest leven en Beatrice haar een kamer in de dienstvertrekken toewees, maar was zich er niet van bewust in welk complot ze terechtgekomen was.

Marco had zijn reden om haar mee te nemen. De straten van Venetië waren gevaarlijk voor eenzame, jonge meisjes. Er werden verschillende verminkte lichamen uit het water opgevist en hij had zijn vermoeden dat hij de dader niet ver moest zoeken.

Zenuwachtig klopte een man aan en werd binnen gelaten in een prachtige villa. Hij had slecht nieuws en hoopte dat de rechter hem goed gezind ging zijn, gezien hij moest

meedelen dat zijn toekomstige schoonzoon in het mortuarium was binnen gebracht.

De moord was een mysterie. Het slachtoffer had nog een volle beurs en alle juwelen. Roofmoord was uitgesloten. Wie wou de jonge burggraaf Renato Di Massi dood?

De rechter was ontzet door het nieuws. Hij was erg gesteld op de jongeman, of beter gezegd: hij zweeg over zijn eigen aandeel in bepaalde feiten. Hij had een idee wie het gedaan kon hebben, maar hield zich bewust van de domme.

Chiara deed alsof ze verdriet had, maar was eerder opgelucht. Ze had geen zin om te trouwen met een man die haar kort hield en trok zich terug op haar kamer. Haar vader besloot dat ze overstuur was, maar haar broer wist beter.

De rechter had geen idee dat zijn kinderen, die hij op handen droeg, hun geheimen voor hem hadden. Zo besepte hij niet dat zijn zoon Vincenzo alle meisjes afwees, omdat hij niet op hen viel en zijn hart al jaren verpand had aan een acteur. De rechter zijn ogen zagen het, maar zijn verstand weigerde het in te zien.

Dat zijn dochter Chiara stiekem een relatie had met de oudste zoon van een goede vriend van hem, kon hij helemaal niet raden. Hij achtte Marcello Sandrini rijk genoeg, maar koos voor een evenwaardig kapitaal met een hogere titel. Zij ego was hierbij belangrijker dan haar geluk.

Er werd op de deur geklopt en Chiara liet haar broer weten dat hij binnen kon komen. Vincenzo zette zich naast haar op het bed en fluisterde: "Wees niet jaloers op Angelo zijn talent. Je was daarnet ook overtuigend. Ik zou bijna geloven dat je Renato mist."

Chiara keek hem aan met haar grote, groene ogen en zuchtte: "Ik hoop dat niemand het gezien heeft."

Vincenzo schudde zijn hoofd en zei: "De dolk zwemt al lang in het Canal Grande en het bloed dat ik op mijn kleren had

... Ik ben naar het theater gegaan. Angelo heeft me daar verder geholpen. Je weet dat ik alles doe voor mijn zusje."

Chiara haalde opgelucht adem. Haar broer begreep haar. Hij kon het niet aanzien dat haar verloofde haar sloeg en vernederde. Ze haatte Renato en begreep niet hoe haar vader zich door hem liet inpalmen.

Naast Vincenzo vertrouwde ze enkel nog diens vriend Angelo en de Sandrini broers. Marco en Marcello hadden compleet verschillende karakters maar stonden volledig achter haar.

Op de flamboyante Marcello was ze al verliefd zo ver ze zich kon herinneren, terwijl de kalme, wat teruggetrokken Marco als een tweede broer voor haar was. Vincenzo schoot ook goed met hen op en ze kenden zijn geheim.

Geen van beide had een probleem met hun vriend zijn geaardheid. Marcello had in Vincenzo zijn scherp partner gevonden en beide reden graag op hun paarden door de straten.

Marco leek minder sportief en was de artistieke van het gezelschap. Hij kon zich uren op zijn kamer opsluiten om met ganzenveer, viool en perkamenten met notenbalken aan een compositie te werken, of gewoon met zijn neus in de boeken te zitten.

Chiara gaf toe dat ze hem saai vond, maar als ze een diepzinniger onderwerp wou aansnijden, viel er met hem makkelijker te filosoferen dan met haar broer en haar minnaar. Ze zag in Marco een spreekwoordelijk stil water met een diepe bodem en vond hem aantrekkelijk, maar respecteerde zijn grenzen.

Zij en Marcello hadden een open relatie en schepten graag tegen elkaar op over hun veroveringen. Bij Marco ving ze bot en ze wou hun vriendschap niet op het spel zetten door verder aan te dringen.

Beatrice leidde Francesca rond in de dienstvertrekken van kasteel Sandrini. Het schuwe meisje beviel haar en ze

moest toegeven dat ze een favoriet had bij de rijke familie waar ze al een kwarteeuw bij in dienst was.

Ze had het huwelijk van de baron en barones nog meegemaakt en hun twee zonen weten geboren worden. Het toeval wou dat Marco net een dag na haar eigen doodgeboren zoon ter wereld kwam en dat ze zijn voedster werd. Het viel haar op dat hij ondanks alles eerder bescheiden was en het moeilijk had met de schijnwereld waarin hij leefde.

Het was haar duidelijk dat hij en Francesca elkaar begrepen. Hij was niet het type dat iemand kwaad zou doen. Beatrice wist dat de meeste mannen in zijn positie een meisje in haar situatie schandelijk zouden misbruiken, maar dat dit tegen Marco's principes was. Hij had teveel respect voor het gewone volk, om er over te lopen, zoals veel mensen van zijn stand. Daarom schoten hij en de kokkin goed op.

Nadat ze geholpen had met de afwas, legde Francesca zich neer op haar bed, dat Beatrice haar had toegewezen in de dienstvertrekken.

De kleine, afgelegen kamer was in de hoek van de kelder. Met het bed en een koffer stond ze al ver vol, maar voor het meisje was het een dak boven haar hoofd en dat volstond.

Marco had enkele schotels geschrobd en ze vond het grappig dat de jongste zoon van baron Sandrini zich niet naar zijn stand gedroeg.

Het drietal had zich kostelijk geamuseerd tijdens het werk, waarna ieder zijn weg ging. Marco ging terug de grote, witmarmere trap op, naar het andere deel van het kasteel en Beatrice naar haar vertrek achter de keuken.

Het nieuws van de moord op Renato was nog niet tot kasteel Sandrini geraakt. Toch ging het niet voor iedereen een verrassing zijn.

Marcello ontwaakte met een pijnlijke kater en scharrelde naar de lege plaats naast hem, om vast te stellen dat hij in zijn eigen braaksel greep. Hij besepte dat Chiara al weg was en gaf haar geen ongelijk. Zijn hoofd voelde aan alsof er een slechte drumband in oefende en hij hoorde plots de viool in de kamer ernaast.

Zuchtend kwam hij overeind, sloeg het laken rond zijn naakte lichaam en besepte dat hij vol hing met zijn stinkende, zure, opgebraakte maaginhoud, waarna hij de gang op liep en op de deur naast de zijne klopte.

Verwonderd deed Marco open en grinnikte: "Hoi, broer. Je leeft nog, na enkele kannen wijn."

"Amper," geeuwde Marcello, "het laatste wat ik nu wil horen is dat jammerhout van je! Straks gooi ik het in de haard."

"Ook een goedemiddag", morde Marco. "Ik zal in de tuin gaan zitten."

Marcello had het zichzelf aangedaan en was geen fraai zicht. Mopperend ging hij terug naar zijn kamer. Marco keek hem hoofdschuddend na en kreeg een idee. Hij gaf het op om zijn broer tegen te spreken en besloot dat er nog iemand was waar hij mee kon praten.

Chiara was op haar kamer en bedacht een plan. Haar verloofde was uit de weg en ze had nog enkele troefkaarten in haar mouw. Ze was het type dat liefst niet wou trouwen en vrij blijven. Marcello was de enige die dat begreep en bij wie ze zichzelf kon zijn.

De oudste zoon van baron Sandrini was even vrijgevochten als zichzelf. Hij was de pompeuze gangmaker en meestal de ster op alle feesten. Ze wist dat hij compleet niet trouw was en ze hem niet voor haar alleen had, maar hij eiste haar niet op en liet haar ook haar gangen gaan.

Voor de buitenwereld was Chiara Moreno, de dochter van de rechter een lief, breekbaar meisje, maar wie haar beter kende, wist beter. Beatrice had al langer door dat ze meerdere gezichten had en vond haar zuiver kwaadaardig.

Dat was een mening die Marco niet deelde. Hij begreep haar, al was hij het niet altijd met haar eens. Anderzijds hekelde hij het feit dat ze als meisje van zijn stand een pasmunt in een politiek spel was en geen recht had om haar hart te volgen.

De verhouding die ze met zijn broer had, was een beetje dubieus en minder zijn ding. Hij voelde als tweede zoon minder druk op zijn schouders om voor opvolging en het in stand houden van de titel te zorgen. Hij snapte daarom dat zijn broer anders was. De broers konden ruzie maken en de boel op stellen zetten, maar waren in de grond beste vrienden en gingen voor elkaar door een vuur.

Het nieuws van de moord op Renato kwam niet helemaal onverwacht bij de familie Sandrini. Marco had het lichaam zien liggen en wist wie er achter zat. Hij wou zijn vrienden niet verraden en begreep hun motief.

Toen kwam Francesca opdagen. Het meisje had de moord gezien. Daar was hij zeker van. De ouders waren gemaskerd, maar hij wist dat Francesca niet van gisteren was. Het laatste wat hij wou, was dat ze ervoor ging opdraaien door in haar wanhoop de beurs van het slachtoffer te nemen.

Nu had hij een zorg bij: wat als ze ging spreken? Ze ging snel weten wie ze had zien vermoord worden en hij hoopte dat ze de ouders niet ging ontmaskeren.

Zijn eerste deel van het plan was gelukt: hij had haar vertrouwen. Hij merkte hoe ze naar hem keek en vermoedde dat hij ook haar hart had. Het stemde hem ongemakkelijk, gezien hij haar geen valse hoop wou geven. Anderzijds smolt hij voor het meisje en wou haar beter leren kennen.

Normaal was hij rationeel en leefde hij meer met zijn hoofd dan met zijn hart. Nu was hij in de war. Hij voelde zich hopeloos aangetrokken tot Francesca, maar ze was te ver onder zijn stand om er nog maar aan te denken dat hij een toekomst met haar kon opbouwen.

Francesca moest wennen aan haar nieuwe omgeving. Kasteel Sandrini viel niet te vergelijken met de pastorie. Ze had de opvolger van vader Salvatore gesmeekt om te mogen blijven als dienstmeid, maar de jonge priester, net afgestudeerd aan het seminarie, vond een jong meisje in huis een te grote verleiding. Daarnaast vroeg hij zich af wat mensen van hem gingen denken. Hij moest zich nog bewijzen en zette Francesca op straat. Een oudere, dove non verving haar als huishoudster.

Het jonge meisje voelde zich zelfs door God in de steek gelaten en had meer dan een week koude en honger doorstaan. Haar lippen en handen waren gekloven door de koude, maar het meisje was nog steeds aantrekkelijk.

Ze vroeg zich af wat Marco op haar pad kon betekenen. Was hij gestuurd door God? Het moest wel, want hij was goed voor haar.

Marco kon de slaap niet vatten en het was alsof hij kon voelen dat Francesca aan hem dacht. Hij besloot zijn beschonken broer in de kamer ernaast niet langer te irriteren met zijn viool en greep enkele boeken uit zijn kast.

Hij wou niet alleen zijn, besloot dat er op dat moment maar één persoon in huis was waar hij een zinnige conversatie mee kon voeren en trok naar de dienstvertrekken.

Met grote ogen keek Francesca naar de boeken die Marco haar gebracht had en ze vroeg zich af of ze zich wel met wereldse genres wou inlaten. Ze had tot nu toe enkel de Bijbel gelezen en de preken van vader Salvatore, die ze mee hielp verbeteren.

Marco merkte dat ze ongemakkelijk werd bij de werken die hij meegebracht had en kreeg een gevoel dat ze wereldvreemd was en misschien in een klooster hoorde, maar hij merkte dat hij haar nieuwsgierigheid gewekt had om dingen te lezen, die ze niet voor mogelijk hield.

"Er is wat vertaald werk bij", bekende hij. "Zo zijn er enkele stukken van Shakespeare en Molière bij. Ik heb er al van op de planken gezien en wil je cultuur bijbrengen."

Francesca snuffelde wat verder tussen de boeken en zei: "Ik denk niet dat vader Salvatore deze dingen zou lezen. Er zijn werken bij, die hij van de duivel zal vinden. Geloof jij dan nergens in?"

Marco liet zijn hoofd hangen en zuchtte: "Ik denk dat ik op dat punt tussen twee werelden zit. Enerzijds ben ik wel gelovig, maar anderzijds weet ik niet echt hoe. Probeer eens in mijn stand te leven. Je ziet hier de dames en heren, die elke zondag naar preken luisteren en te biechten gaan, maar die er niets uit leren. Je moet ze zich vol zien schansen als varkens, terwijl gulzigheid als een hoofdzonde beschouwd wordt. Als je over onkuisheid begint, kan ik je nog meer fraais vertellen, maar ik denk dat mijn maag dat niet houdt. Iedereen gaat met iedereen en zie ze hun gezichten en pruiken poederen, terwijl ze langzaam aftakelen aan syfilis en het zo goed mogelijk verbergen. Begrijp je nu waarom ik er gebruik van maak om met carnaval een masker te dragen en in de andere buurten rond te hangen? Mensen als vader Salvatore menen het goed, maar je kan niet heel de wereld bekeren en de Kerk is al even corrupt als de rest."

Met open mond wist Francesca niet meer waar te kruipen. Het viel haar op dat Marco een hekel had aan de hypocriete omgeving waarin hij opgegroeid was, en dat hij daarom normaal voor haar overkwam.

Ze begreep waartegen de oude priester haar wilde beschermen. Ze had geleerd dat alles wat werelds was, zondig was en begreep dat wie geld had, zich vrij kon kopen. Soms wou de oude priester de witgepoederde pruiken, die hun aparte hoek hadden en die altijd overweldigend stonk naar de dure parfums, er uit gooien.

Het viel haar op dat Marco geen pruik droeg. Zijn eigen haren waren op dat moment met een zwart lint in een paardenstaart gebonden. Ze had horen vertellen dat sinds de Nieuwe Wereld onafhankelijk geworden was, er jonge mannen waren, die zich verzetten tegen het systeem en ze

merkte dat hij één van hen was. Hem moest je geen pruik opzetten. Hij haatte die dingen.

Ze zag dat hij worstelde om zichzelf niet te haten voor zijn afkomst en dat hij genoeg had van het bombast en de schone schijn. Zijn kleding was vervaardigd uit dure stoffen, maar eenvoudig van snit. Hij hield niet van barokke borduursels en overweldigende praal. Hij wou zich gemakkelijk voelen en hekelde kleding, die hem van zijn vrijheid beroofde.

Francesca begreep hem. Ze keken elkaar verwonderd aan en wisten dat ze zielsverwanten waren, die elkaar gevonden hadden. Zij wilde meer over zijn wereld te weten komen en besepte dat hij niet zo eenvoudig te vatten was. Hij was te intelligent om als een schaap de kudde te volgen en dat laatste werd blijkbaar van hem verwacht.

Hij voelde zich niet te beroerd om haar te vergezellen in haar kille, donkere kelderkamertje, waar hij amper in kon rechtstaan en leek zich daar meer op zij gemak te voelen, dan in zijn weelderige kamer, boven aan de grote, witmarmeren trap. Alle pracht en praal diende enkel om de aandacht af te leiden van de smerigheid die er werkelijk hing.

Met veel pracht en praal werd Renato de volgende dag begraven. Zijn moordenaar vinden, was een prioriteit voor de rechter. De zwaarlijvige man leunde op zijn stok toen hij de kerk verliet. Hij voelde zich verdrietig en vooral ook in de war. Chiara had haar plan klaar en liep naast haar vader, terwijl haar broer hem langs de andere kant flankeerde.

Hij keek naar zijn beste vriend, die met zijn gezin opstond en hem vergezelde. Baron Sandrini liep wegens een jichtopstoot in zijn voet ook met een stok en was dankbaar dat zijn oudste zoon hem hielp.

Marcello had zich heel de dienst wakker proberen te houden, gezien hij een hekel aan preken had. Hij keek even naar zijn broer en deze liet een diepe zucht, terwijl hij hun moeder recht hielp.

De barones was gevangen in haar weelderige jurk en dankbaar dat haar jongste zoon haar mee ondersteunde, omdat haar te strakke korset het haar bijna onmogelijk maakte om te ademen.

Buiten stonden koetsen, die het bonte gezelschap naar de koffietafel, die doorging in de grote zaal van kasteel Sandrini, leidden. Beatrice had ze met de rest van het personeel in recordtempo terug schoon gekregen.

Francesca had er bij geholpen en begreep aan de hand van wat ze aantrof, wat Marco haar duidelijk wou maken, toen ze met hem had zitten praten op haar kamer. Ze begon in te zien waarom vader Salvatore een vergelijk maakte met witgepoederde pruiken en witgekalkte graven.

Het was voor het meisje meteen duidelijk dat de overledene niet door iedereen geliefd was en dat het de man was, die ze had zien neersteken. Als ze zijn beurs genomen had, zou ze zich zeker een pak ellende op de hals gehaald hebben. Iets zei haar dat Marco meer wist, maar zweeg en er een reden voor had.